

HIỆN TƯỢNG SÁM HỐI CỦA NHỮNG THẮNG NGƯỜI CÓ ĐUÔI

Trong bài “*Hiện tượng sám hối*”, Mặc Lâm, biên tập viên đài RFA đã phỏng vấn nhà văn, nhà phê bình Trần Mạnh Hảo về hiện tượng những lãnh đạo cao cấp của Đảng Cộng sản Việt Nam lên tiếng phủ nhận những gì mà họ theo đuổi trong suốt hơn nửa thế kỷ qua.

Theo nhà văn Trần Mạnh Hảo thì: “Ông Phó Thủ Tướng Trần Phương là một người cũng đã tận tụy đi theo cách mạng. Làm đến Phó Thủ Tướng nhưng khi các ông ngồi lại để góp ý cho đảng thì ông ấy nói rằng cuộc đời trong mỗi cá nhân để vượt qua những sự kiện quan trọng trong đời mà cứ phải nói dối người thân, nói dối gia đình, nói dối mọi người đến mấy lần thì đến khi về già đã thấy gương, thấy xấu hổ lắm. Nhưng Đảng Cộng sản của chúng ta từ khi sinh ra đến giờ toàn nói dối mà không biết tại sao đảng không biết gương, không biết xấu hổ, không biết sám hối”.

Thực ra, không phải tới bây giờ mới có những nhận xét “động trời” này! Những chuyện “Đảng CSVN” nói dối không biết gương miệng đã xảy ra từ thời con trâu miền Bắc chưa nuốt trọn con nai miền Nam rồi bị bội thực “xã hội chủ nghĩa theo định hướng kinh tế thị trường” cho tới nay.

Trước ông Phó Thủ Tướng Trần Phương rất lâu, Bác sĩ Nguyễn Khắc Viện, người cộng sản gạo cội, con cưng một thời của Đảng CSVN đã phải nhận xét rằng người cộng sản bị phân đôi:

“Ngồi với nhau thì trao đổi chân thật, thì nói một đằng; mà khi họp lại bàn bạc, viết lên báo chí thì lại nói một nẻo. Trong mỗi người cộng sản có hai con người: con người thật và con người giả. Làm sao có thể xây dựng một xã hội mới với những con người giả. Làm sao có thể xây dựng một cái gì tốt đẹp và bền vững trên một nền tảng giả?”

Nhận xét của “ông bác sĩ cộng sản” Nguyễn Khắc Viện đem áp dụng vào “ông nhà thơ cộng sản” Tố Hữu thì không sai một chút nào: Chính ông ta đã là người đã làm cho bao nhiêu cuộc đời của những văn nghệ sĩ dính líu vào vụ Nhân văn – Giai phẩm bị “rạn vỡ. Bị ruồng bỏ và bị lưu đày”; nhưng về cuối đời thì ông ta lại nói những lời “nhân nghĩa bà Tú Đẽ” khiến ai nghe cũng muốn ứa gan và khinh bỉ về chuyện nói láo trắng trợn không biết gương của một kẻ đã từng “hét ra lửa, mưa ra khói” đối với những trí thức và văn nghệ sĩ hàng đầu miền Bắc.

Không ai tố cáo chồng chính xác bằng vợ. Người cộng sản tố cáo người cộng sản thì chắc chắn phải là sự thật. Ông Bùi Quang Triết, tức cố nhà văn Xuân Vũ là người miền Nam tập kết ra Bắc, sau khi thấy rõ mặt thật của thiên đường xã hội chủ nghĩa do “Bác” Hồ xây dựng, nhà văn bèn “tung cánh chim tìm về tổ ấm”. Ông nhà văn “chiêu hồi” Xuân Vũ khi định cư tại Hoa Kỳ đã viết về những nạn nhân của nhà thơ Tố Hữu, người đã từng làm Phó Thủ Tướng của nước Cộng Hoà Xã Nghĩa Việt Nam như sau:

“... Ai cũng biết ở miền Bắc có hai nhà trí thức lớn nhất dân tộc Việt Nam: Đó là cụ Nguyễn Mạnh Tường và cụ Trần Đức Thảo. Cụ Nguyễn được phép sang Paris chơi vài tháng đầu hồi 92 thì phải. Về Hà Nội cụ viết cuốn ‘Kẻ bị khai trừ’. Người ta hỏi, cụ không sợ bị tù à? Cụ bảo tôi 82 tuổi rồi còn sợ gì?

Cụ Trần cũng được Hà Nội cho sang Paris công tác (gì đó không hiểu – vận động trí thức Pháp và trí thức nước ta chẳng?). Ở đây cụ đã nói chuyện trước nhiều loại thánh giả. Trong một cuộc nói chuyện cụ bảo: ‘Chính Mác sai!’ Người ta hỏi tại sao?

Cụ bảo: ‘Mác lấy các điểm trong duy tâm luận của Hegel (không phải Angels) ra làm duy vật biện chứng. Duy tâm áp dụng trên trời dù có sai cũng chẳng hại ai, còn duy vật đem ra dùng trên mặt đất sẽ làm chết người. (Mà chết người thật! Chết hàng trăm triệu người chớ không ít). Chỉ vài hôm sau, cụ qua đời.’

Ai cũng biết Nhóm Nhân văn – Giai phẩm gồm toàn văn nghệ sĩ ưu tú của dân tộc đi kháng chiến 9 năm trở về Hà Nội, hãy còn chân ướt chân ráo đã quay ra chống Đảng quyết liệt: Hoàng Cầm, Văn Cao, Phùng Quán, Nguyễn Hữu Đang, Trần Dần, Lê Đạt.

Phần lớn là đảng viên. Thế có lạ không?

Tại sao họ không yêu Đảng của họ nữa? Hỏi tức là trả lời vậy.

Nhạc sĩ Văn Cao vừa mới qua đời. Trước khi nhắm mắt, ông nói: ‘Bây giờ tôi không còn sợ gì nữa. Tôi cứ nói.... Tố Hữu đã ‘phạt’ tôi 30 năm không sáng tác được gì.’

Đau đớn cho ông là năm 1994, trong một buổi lễ phát phần thưởng về âm nhạc, ông được xếp hạng 13 (gần hạng bét) đáng lẽ phải là hạng nhất, không có hạng 2 đến hạng 10.

Trên đây tôi vừa liệt kê một vài trường hợp trí thức văn nghệ sĩ xã hội chủ nghĩa chống Đảng, thà chịu khổ nhục nhận ‘hình phạt đầy ải’ của đảng cộng sản, chớ không thay đổi thái độ với nó kể từ khi họ bắt đầu ‘ghét’ Đảng. Nhìn kỹ lại không thấy ai nói ‘ghét’ thành ‘yêu’ đối với CS bao giờ. Những người trước kia yêu, nay cũng ghét Đảng.

Khi đọc những bài tường thuật về các buổi nói chuyện của cụ Trần Đức Thảo ở Paris, tôi mới thấy náo lòng. Một triết gia độc nhất của Việt Nam được người ngoại quốc kính nể trên thế giới lại không được dùng đúng chỗ ở chính quê hương mình.

Phải biết rằng chính cụ cũng mê Mác-xít khi còn ở Paris nên cụ đã xin về Việt Nam để phục vụ đất nước trong công cuộc kháng chiến chống Pháp, xây dựng thiên đàng. Về đến nơi thì than ôi! Thiên đàng đâu không thấy chỉ thấy tang thương địa ngục. Nhiều người đứng ở ngoài xã hội chủ nghĩa cứ tưởng nó là thiên đường.

Nhưng khi nhảy vào sống với nó rồi mới biết mặt mũi nó mòm ngang, miệng đọc ra sao. Chừng đó có muốn thối lui cũng không được. Phải dững cảm ghê gớm mới dứt nổi ‘đường to’. Nếu Mác bảo tôn giáo là thuốc phiện mê hoặc con người thì Mác-xít chính là thuốc độc giết chết con người. Và tác hại vô cùng cho dân tộc nào cuu mang nó. Picasso về già mới trả thẻ đảng. Howard Fast cũng xin ra đảng lúc gần đất xa trời. Phải khó khăn lắm mới nhận ra được mặt thật của nó. Chẳng thế mà dân Liên Xô bị bịp trên 70 năm?

Tôi cũng đã sống 10 năm trên miền Bắc xã hội chủ nghĩa. Tôi không có lý luận như cụ Trần, nhưng bằng cảm tính nảy ra trong sinh hoạt hàng ngày, trước tiên tôi thấy chủ nghĩa Mác nó kỳ cục. Nếu biết trước nó như thế này thì không ai đi đánh Tây làm gì. Bởi vì như Nguyễn Chí Thiện nói (đại ý):

‘So với Đảng thì móng vuốt Thực dân êm dịu gấp 10 lần!’

Nhưng đã lỡ nhúng chàm rồi, có nhiều người đành cam chịu, không nói ra, để cho những người hậu tiến mắc lầm như mình. Dại rồi nên ngửa cho người khác đừng dại như mình.

... Người cộng sản hễ nói là nói láo. Nhưng trước đây vẫn có nhiều người tin. Tin rằng chính sách hợp tác xã, tổ chức quốc doanh đều tuyệt vời, tin rằng Liên Xô là số dách. Nay thì dân chúng đã thấy rõ giữa miền Bắc và miền Nam ai hơn ai, giữa Liên Xô và Hoa Kỳ ai đi trước ai (những 50 năm).

Tất cả nhân loại đều đã bừng mắt trước một sự thực vô cùng rõ rệt: chủ nghĩa cộng sản chỉ là một sự ngu xuẩn và chính những kẻ theo đuổi nó gần 1 thế kỷ nay cũng không hiểu nó là cái gì...”

*

Nhà thơ cộng sản Tố Hữu đã chết!

Nhà văn Xuân Vũ “tay trót nhúng chàm” theo cộng sản – như lời tự thú của ông, sau đó đã từ bỏ thiên đường cộng sản, đã chết!

Những người trong nhóm Nhân Văn – Giai phẩm mà cuộc đời của họ đã bị ông Tố Hữu làm cho “rạn vỡ, bị ruồng bỏ và bị lưu đày” cũng đã chết!

Bi thảm nhất là cái chết của ông Nguyễn Hữu Đang, kẻ đã dựng lễ đài để ông Hồ Chí Minh đọc Tuyên ngôn. Cả cuộc đời của ông đã bị trù dập đến tận cùng bằng số: “nhà” của ông là một lùm sâu bằng thân mình ông cạnh một khóm tre làng, cứ như là một huyết mộ của ông ngay khi còn sống. Sinh kế của ông là mỗi ngày đi nhặt các bao thuốc để đổi cóc, nhái từ bọn trẻ con trong làng. Và ông đã sống như thế cho đến khi nhắm mắt lìa đời.

Viết đến đây tôi cảm thấy tim mình đau nhói.

“Tôi không biết khóc bao giờ
Mà sao giọt lệ ẩm bờ mi thâm?”

– nói theo cách nói của một nhà thơ nào mà tôi đã quên tên.

Những người trí thức, những văn nghệ sĩ của chế độ, đã góp phần xây dựng chế độ ngay từ đầu mà còn bị ruồng bỏ, bị trừng phạt thâm, khủng khiếp đến như thế thì còn nói gì đến những người đã từng đối đầu với chế độ!

*

Hình như nói dối là cái “gen” di truyền từ ông Hồ Chí Minh đến các lãnh tụ thừa kế của Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

Người thừa kế xuất sắc cái “gen” nói dối di truyền của “Bác” Hồ là nhà thơ Tố Hữu – nói dối không biết ngượng miệng, nói dối không chớp mắt, nói dối cứ như thật!

Cái “gen” nói dối của “Bác” Hồ, của cố Phó Thủ Tướng Tố Hữu đang di truyền qua thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, chủ tịch nước Trương Tấn Sang và tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng.

Ông nói chống tham nhũng thì lại là Vua Tham Nhũng!

Ông thì tuyên bố “trừ sâu trong nồi canh”; nhưng chắc chắn là sẽ có hàng trăm bầy sâu do ông ta... đẻ ra vì ông ta là Vua Sâu Bọ!

Và ông Tổng bí thư Mạc Phú Trọng thì lúc nào cũng lăm le tụt trời tay, tụt chân quỳ lét đem giang san gấm vóc của tổ tiên đem dâng cho giặc phương Bắc để giữ vững ngai vàng!

Tài liệu tham khảo:

– “Đương Thu Hương và Con Hùm Ngủ”, tiểu luận của Nguyễn Việt Nữ.

– “Thằng Người Có Đuôi” một truyện ngắn viết về Trường Chinh (?) cố Tổng Bí Thư CSVN của nhà văn Thế Giang.

NGUYỄN THIẾU NHÃN

*Nguồn: Internet eMail by **Nhật Hùng** chuyển*